

Συνάντησις δεκάτη τετάρτη:

ΟΤΙ ΔΕΙΧΝΕΙΣ ΤΟ ΧΑΝΕΙΣ..... (2013)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πλῆθος ἐπιθυμιῶν. Ὑπάρχουν καλές ἐπιθυμίες, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ κακές. Ὅταν ἡ ἐπιθυμία γίνεται ἐπίμονη, τότε μεταβάλλεται σέ πάθος, πού ριζώνει στή ψυχὴ καὶ ἐπηρεάζει ὅλο τὸν ἐσωτερικὸ μας κόσμο. Γινόμαστε δοῦλοι του καὶ αἰχμάλωτοί του.

Πάθος εἶναι ὁ φθόνος, ἡ κακία, τὸ ψέμμα, ἡ ἐκδικητικότητα, τὸ μῖσος, ἡ κατάκρισις, ..., ..., ..., καὶ χρειάζεται πολὺ δουλειά γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτά.

Ὅμως ὑπάρχουν καὶ πάθη, πού δύσκολα ξεριζώνονται.

Τέτοιο πάθος εἶναι: ✦ ἡ *φιλαργυρία*. Ἔχουμε τὸν πλούσιο νεανίσκο... (Λουκ. ιη' 18-27). Ὅταν ὁ Κύριος τοῦ εἶπε, μοίρασε τὰ πλούτη σου στοὺς φτωχοὺς καὶ ἀκολούθησέ με, αὐτὸς «**περίλυπος ἐγένετο...**». Τὰ πλούτη του εἶχαν κυριεύσει τὸ χῶρο τῆς καρδιᾶς του.

*Ἐγκατέλειψε τὸ Χριστό,
γιὰ νὰ μὴ στερηθεῖ τὸ χρυσό.*

Ἐνα ἄλλο εἶναι ✦ ἡ *πλεονεξία*. Θυμηθεῖτε τὸν ἄφρονα (Λουκ. ιβ' 20). Ψυχὴ μου ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, πού εἶναι *ἀποθηκευμένα* (τὰ κρύβει ὁ πλούσιος, τὰ θέλει μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸν του). Σέ φθάνουν γιὰ πολλὰ χρόνια. Μὴ σκοτιζέσαι γιὰ τίποτε, ἀπόλαυσε ζωὴ ἀναπαυτική! Φάγε, πῖε, εὐφραίνου! Ἦταν πλούσιος! Καὶ τὰ κράτησε... ὅλα... γιὰ τὸν ἑαυτὸν του. Νὰ ἔχη...! Νὰ καλοπερνᾷ...! Ὅμως, ἀλλιῶς σκεπτόμαστε ἐμεῖς κι ἀλλιῶς τὰ πράγματα ἔρχονται! Ἐκεῖνο τὸ ἴδιο βράδυ ἔφυγε ἀπ' τὴ ζωὴ.

Τί πῆρε μαζί του; *Τίποτα...*! Κι ἐκεῖ πού πῆγε τί βρῆκε; *Τίποτα...*! *Πάμπωχος...* βρέθηκε. Δὲν εἶχε κάνει καμμία κατάθεσι στήν τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ.....!

Κι ἕνα ἄλλο εἶναι ✦ ἡ *ἐπίδειξις*. Ἐδῶ τὰ ἀγαθὰ μας, ὑλικά καὶ πνευματικά, δὲν τὰ κρύβουμε. Τὰ ἐπιδεικνύουμε. Γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσουμε τοὺς ἄλλους. Μὰ ἄς ἀκούσουμε πρῶτα δύο σχετικὲς ἱστορίες. Αὐτές θὰ μᾶς τὰ ποῦν καλλίτερα.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ:

ΤΑ ΕΙΔΕΞΕΣ; ΤΑ ΕΧΑΣΕΣ !!!

* Ἡ 1^η εἶναι ἀπὸ τὴν **Παλαιὰ Διαθήκη** (Δ' Βασιλ. κ' 13).

Κάποτε ὁ υἱὸς τοῦ βασιλιά τῆς Βαβυλώνας ἔστειλε πρέσβεις εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ τιμήσουν τὸ βασιλιά τῶν Ἰσραηλιτῶν, Ἐζεκίαν, φέροντάς του πολλὰ δῶρα. Ὁ βασιλιάς ἐχάρηκε πολὺ. Τὸ γεγονός αὐτὸ τὸν ἐκολάκευσε καὶ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς πρέσβεις «*ἔδειξεν αὐτοῖς ὅλον τὸν οἶκον..., τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, τὰ ἀρώματα... καὶ ὅσα ἠνρέθη ἐν τοῖς θησαυροῖς αὐτοῦ*». Ἐκεντήθη ὁ βασιλιάς ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς *κενοδοξίας* καὶ ἔκανε *ἐπίδειξι* τῶν ἀγαθῶν του εἰς τοὺς πρέσβεις.

Αὐτὸ δυσaráεστησε τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ἔστειλε ἀμέσως τὸν προφῆτη Ἡσαΐα γιὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν βασιλιά τὴν ἀπόφασίν Του. «*Ἰδού ἡμέραι ἔρχονται καὶ ληφθήσεται πάντα τὰ ἐν οἴκῳ σου καὶ ὅσα ἐθησαύρισαν οἱ πατέρες σου ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης εἰς Βαβυλώνα*». Δηλαδή θὰ ἔλθουν ἡμέρες, κατὰ τίς ὁποῖες ὅλα ὅσα ἐπέδειξες θὰ χαθοῦν καὶ θὰ μεταφερθοῦν στήν Βαβυλώνα.

Ὅλα ὅσα εἶχες τοὺς τὰ παρουσίασες. Δὲν ἔμεινε τίποτε πού νὰ μὴ τοὺς τὸ ἔδειξες! Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ εἶναι:

Ὅτι ἐδειξες θὰ τὸ χάσης...!

* Καὶ ἡ 2^η εἶναι ἀπὸ τὴν **Καينὴ Διαθήκη**. (Λουκ. ιη' 10-14).

Αὐτὴ ἀναφέρεται εἰς τὸν γνωστὸ Φαρισαῖο τῆς παραβολῆς.

Μιά ἡμέρα ὁ Φαρισαῖος πῆγε στοὺς Ναοὺς, στάθηκε στοὺς κέντρο καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται Ἄρχισε μὲ τὸ «*εὐχαριστῶ*». Ἔτσι ἀρχίζει ἡ προσευχὴ. Καλῶς

ἄρχισε, ἀλλὰ λανθασμένα προχώρησε. Δέν συνέχισε μέ εὐχαριστίες. Ἀλλά δυνατά, προκλητικά καί μέ κομπασμό λέγει: «**Ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμί ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοὶ ἢ καί ὡς οὗτος ὁ τελώνης**».

Ὁ Φαρισαῖος παρουσιάζεται σάν δίκαιος ἄνθρωπος. Δέν ἀπλώνει τὰ χέρια του νά ἀρπάξη, νά ἀδικήσῃ. Δέν εἶναι σάν τόν τελώνη τόν ἀμαρτωλό. Τηρεῖ τόν νόμο τῆς νηστείας. Νηστεύει δύο φορές τήν ἐβδομάδα. Καί ὄχι μόνο αὐτό! Κάνει καί ἐλεημοσύνες. Ἀπό τὰ δέκα πού εἰσπράττει τόν μῆνα, τό ἓνα τό δίνει γιά ἐλεημοσύνη. Εἶναι λοιπόν καί φιλόανθρωπος καί νηστευτής καί τηρητής τοῦ νόμου! Πολλές οἱ ἀρετές του! Θά περίμενε κανεῖς ὁ Θεός νά τόν παρασημοφορήσῃ καί οἱ ἄνθρωποι νά τόν χειροκροτήσουν....

Ὅμως οὔτε ἡ προσευχή του εἰσακούσθηκε, οὔτε δικαιώθηκε. *Γιατί;* Τήν ἀπάντησι τήν δίνει ὁ Μέγας Βασίλειος: «*Ἐχασε τήν ἀρετήν διὰ τό τῆς ὑπερηφανίας ἔγκλημα*». Ὁ Φαρισαῖος εἶχε βίον δίκαιον, λόγια ὁμως προσευχῆς ὑπερήφανα. Τά λόγια του κατέστρεψαν τὰ δίκαια ἔργα του! Ἦρθε μετά ἀπό τόν ἀμαρτωλό τελώνη! Ἐχασε τόν μισθόν του διότι ἐπέδειξε τίς ἀρετές του! Ὁ Φαρισαῖος ὄχι μονάχα δέν δικαιώθηκε ἀπό τόν Θεό, ὄχι μονάχα ἡ προσευχή του δέν εἰσακούσθηκε, ἀλλά κατακρίθηκε καί καταδικάστηκε.

Ἀκούσαμε δύο ἱστορίες. Καί οἱ δύο ἀναφέρονται σέ πλοῦτο, ἡ μία σέ ὑλικό καί ἡ ἄλλη σέ πνευματικό. Καί οἱ δύο ὁμως ὁδηγοῦν στό ἴδιο συμπέρασμα. Ὁ θησαυρός *ἐχάθη* καί στίς δύο περιπτώσεις. *Ὁ λόγος;* Ἡ μανία πού εἶχαν νά ἐπιδεικνύουν τόν θησαυρόν τους. Ὁ Θεός ἐτιμώρησε τήν *κενοδοξία* τους μέ τήν ἀπώλεια τῶν ἀγαθῶν πού εἶχαν.

Λέγει σοφός Πατέρας: Ἡ κενοδοξία καταστρέφει τήν καλή διάθεσι καί τήν συνήθεια τῆς ἀρετῆς. Ὅποιος δημοσιεύει τὰ καλά του ἔργα, μοιάζει μέ τόν γεωργό πού σπέρνει στήν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Ὅμως τὰ πουλιά τοῦ τρῶνε τό σπόρο. Ἐκεῖνος ὁμως πού φροντίζει νά κρύβῃ τήν πνευματική του ἐργασία ἀπό τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, σπέρνει σέ βαθύ αὐλάκι. Κρύβει τό σπόρο του. Αὐτός θά θερίσῃ πλοῦσιους καρπούς.

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ-ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Υπάρχει τρόπος νά ἀποδεσμευτῇ ἡ ψυχὴ ἀπό τὰ πάθη;

Εἶναι πολύ δύσκολο.

- ▲ Εὐκόλα κατηφορίζουμε, δύσκολα ἀνηφορίζουμε.
- ▲ Εὐκόλα ἀλυσσοδενόμαστε, δύσκολα σπᾶμε τὰ δεσμά τῆς τυραννίας.
- ▲ Εὐκόλη ἡ ὑποταγή μας στά πάθη, δύσκολη, πολύ δύσκολη, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπό αὐτά.

Ἐπιθυμοῦν ὁμως τρόπον καί τὰ δεσμά νά θραυστοῦν καί ἡ ψυχὴ νά ἀποδεσμευθῇ! Ἡ ἀπαλλαγὴ εἶναι δυνατὴ καί κατορθωτὴ, ἐάν *τό θέλῃ ὁ ἄνθρωπος*. Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ τίθεται σέ ἐνέργεια ὅταν συναντᾷ τήν θέλησι τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος τό θέλῃ, ἀγωνίζεται νά τό ἐπιτύχῃ καί τότε εἶναι πού ἐλκύει τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ. Ἡ Χάρις ἐνισχύει καί δυναμώνει τήν θέλησι τοῦ ἀνθρώπου καί μέ τόν ἀγῶνα πού κάνει ἐπιτυγχάνει τήν ἀπαλλαγὴ ἀπό τὰ πάθη του.

Τί ἀκριβῶς εἶναι κενοδοξία; (...)

Τό πάθος τῆς κενοδοξίας ἔχει στενὴ συγγένεια μέ τό πάθος τῆς ὑπερηφανείας. Ὁ κενοδόξος ἐπιθυμεῖ, θέλει καί τό ἐπιδιώκει νά ἐπαινῆται, νά τιμᾶται καί νά δοξάζεται ἀπό τοὺς ἀνθρώπους. Τό πάθος του αὐτό τόν κάνει πολλές φορές νά κἀνῃ ἔργα καλά καί ὠφέλιμα μόνο καί μόνο γιά νά δοξασθῇ ἀπό τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπιδιώκει τόν ἐντυπωσιασμό τῶν ἄλλων μέ τήν φανταχτερὴ παρουσίαισι πλεονεκτημάτων ἢ «ἱκανοτήτων του. Πάσχει, ὑποφέρει,... Πιστεύει ὅτι εἶναι ἐνάρετος ἅγιος, δίκαιος. Παρουσιάζεται ἀκατάδεκτος, ὑπερόπτης, ἴσως πολλές φορές καί ἀλαζονικός.

«Ἐγὼ δέν εἶμαι σάν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους... *οὔτε καί σάν αὐτόν ἐδῶ τόν τελώνη...*». Ναι τόν τελώνη, πού βρίσκεται στήν ἄκρη τοῦ ναοῦ, κρυμμένος πίσω ἀπό μιὰ κολόνα. Φοβᾶται, τρέμει...! Πῶς νά κοιτάξῃ ψηλά, νά ἀτενίσῃ τόν παντογνώστη Θεό; Θυμᾶται τίς ἀμαρτίες του, κλαίει μέ λυγμούς, κτυπᾷ τό στήθος του καί ζητᾷ συγχώρησι ψιθυρίζοντας > «**Ὁ Θεός, ἰλάσθητι μοι τῷ ἀμαρτωλῷ**».

Ὁ Τελώνης δέν βλέπει τήν ὥρα αὐτὴ καμμία ἀρετὴ του, ἀλλὰ οὔτε καί τίς κακίες τῶν ἄλλων. Δέν ἀγανακτεῖ πού ἀκούει τὰ περιφρονητικά λόγια τοῦ Φαρισαίου. Ταπεινώνεται περισσότερο!

Αὐτός εἶχε βίον ἀμαρτωλό καί λόγια προσευχῆς ταπεινόφρονα. Τά λόγια του ἐξάλειψαν τὰ πονηρὰ ἔργα του. Ὁ Φαρισαῖος εἶχε βίον δίκαιον, λόγια ὁμως προσευχῆς ὑπερήφανα. Τά λόγια του κατέστρεψαν τὰ δίκαια ἔργα του!

Βγήκε στητός ὁ Φαρισαῖος, μ' ἀνελέητος'
δικαιωμένος ἔφυγε ὁ Τελώνης!
Τὸν ζήλεψα ἀπ' τὴν καρδιά μου, Κύριε!
Κι' ὄλο μέ καίει καί μέ κεντᾶ ὁ λογισμός μου,
πῶς τούτη ἡ φτώχεια του
εἶναι τὸ βίος κι' ὁ πλοῦτος ὁ ἀκριβός του.

«**Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ**». Μιά φράσι εἶπε ὁ τελώνης καὶ πλούτισε!
Ἐμεῖς μέ ποιόν τρόπον θά περιφρουρήσουμε τὸν ἀληθῆ πλοῦτον τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἀρετὴν;
Ἄν ἀποκτήσουμε τὸ τελωνικὸ φρόνημα. Δηλαδή, μέ τὴν ταπεινοφροσύνη!

Ἄς δοῦμε, ὅμως πρῶτα, τί εἶναι ταπεινοφροσύνη.

Σωστά! Ταπεινοφροσύνη εἶναι ✦ νά φρονοῦμε ταπεινά γιά τὸν ἑαυτὸν μας καί ✦ νά μὴν ἔχουμε μεγάλη ἰδέα γιά τὰ προσόντα μας, τίς ἰκανότητές μας.

Οἱ Πατέρες λένε: Ἡ ταπείνωση σαρκώνεται στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί χαρακτηρίζει ὀλόκληρη τὴν ἐπίγεια ζωὴ καί ἀναστροφή Του.

Κι ὁ Μέγας Βασίλειος γράφει: Δέν μπορούσε νά ταπεινωθῆ περισσότερο ἡ θεότητα! ✦ Πρῶτη του κατοικία τὸ Σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. ✦ Μεγαλώνει δίπλα στό πτωχὸ ξυλουργό, μνήστορα Ἰωσήφ. ✦ Μαθαίνει τὴν τέχνη του. ✦ Φίλοι Του εἶναι οἱ φτωχοὶ ἀγράμματοι ψαράδες. ✦ Ἐγίνε ἄνθρωπος, γιά νά δώση τὴ ζωὴ του καί νά σωθοῦμε ἐμεῖς, οἱ σκλάβοι τῆς ἁμαρτίας. ✦ Ὁ ἅγιος τῶν ἀγίων ἀνάμεσα στοὺς ληστές! ✦ Ὁ ἠγαπημένος Υἱός τοῦ Θεοῦ μεταξύ ἐκείνων πού εἶναι ἄξιοι τῆς ὀργῆς καί τῆς τιμωρίας Του!

Δέν μᾶς ἐδίδαξε τὴν ταπείνωση μόνο μέ τὸ παράδειγμά Του, ἀλλὰ μᾶς ὠμίλησε καί γιά αὐτήν.

*Εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὀμιλία Του δίδει τὴν ταπεινοφροσύνη σάν πρώτη ἀρετὴ. *Σέ ἄλλη περίπτωσι συνιστᾶ νά μάθουμε ἀπ' Αὐτόν, πού εἶναι πρᾶος καί ταπεινός στό φρόνημα, νά τὸν μιμηθοῦμε, γιά νά βροῦμε ἀνάπαυσι στίς ψυχές μας. *Και ὅταν μίλησε περὶ ἐλεημοσύνης, προσευχῆς καί νηστείας εἶπε πῶς πρέπει νά γίνονται *ταπεινά* κι *ἀθόρυβα*, χωρὶς νά ἐπιδεικνυώμαστε. Νά κάνουμε τὸ καθῆκον μας χωρὶς τυμπανοκρουσίες.

Καί πῶς μᾶς βοηθεῖ;

Μάλιστα! Μᾶς βοηθεῖ νά κρύβουμε τὸν ἐσωτερικὸν μας πλοῦτο ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ θεῖος Παῦλος, ὁ Μέγας αὐτός Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ, ἂν καί γνώριζε τὰ κατορθώματά του γιά τὸν Χριστό, δέν καυχόταν γι αὐτά. Μὲ ἐπιμέλεια τὰ ἀπέκρυπτε ἔνεκα τῆς ταπεινοφροσύνης του. Κι ἔάν ποτὲ ἀναγκαζόταν νά πῆ κάτι, ἔλεγε: «**οὐκ ἐγὼ δέ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἢ σὺν ἐμοί**» (Α' Κορ. ιε' 10). Τὸ ἔργο αὐτὸ δέν τὸ ἐργάσθηκα ἐγὼ, ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πού εἶναι μαζί μου καί μέ ἐνισχύει. Καλύπτει, κρύπτει τὸν πλοῦτον του, καί θεωρεῖ ἀφροσύνη τὴν καύχησι. «**Γέγονα ἄφρων καυχώμενος! ὑμεῖς με ἠναγκάσατε**» (Β' Κορ. ιβ' 11).

Ἐμεῖς ἔχουμε ταπείνωση; (...)

Ἐάν βλέπουμε τίς δικές μας ἀρετές καί τίς κακίες κι ἐλλείψεις τῶν ἄλλων, δέν ἔχουμε. Εἴμαστε ἐγωῖστες, ὑπερήφανοι. Ἐκεῖνος, ὅμως, πού βλέπει τίς ἐλλείψεις του ἔχει ἐλπίδα προόδου.

Ὡς πρὸς τίς ἀρετές μας, ὅπως λέγει ὁ Ἄπ. Παῦλος, δέν πρέπει νά βλέπουμε ποῖες ἀρετές κατωρθώσαμεν, ἀλλὰ ποῖες ὑπολείπεται νά πράξουμε. Καί ἂν ἔχουμε κάτι καλὸ, ἄς λέμε τὸ τοῦ Παύλου «**Χάριτι Θεοῦ εἰμι, ὃ εἰμι**». Ὅταν ἓνα σκεῦος ἐκλογῆς λέγει αὐτὸ, ἐμεῖς μπορούμε νά καυχηθοῦμε;

*Ὁ ταπεινός δέν ἐπιδιώκει τοὺς ἐπαίνους καί δέχεται ὑποδείξεις. Δέν εἶναι ἰσχυρογνώμων καί ἀναλαμβάνει τὴν οἰανδήποτε ἐργασίαν εὐχαρίστως. Εἶναι ἐπικεῖνης στοὺς ἄλλους καί αὐστηρὸς στὸν ἑαυτὸν του. Δέν περιαυτολογεῖ, ἀναγνωρίζει τὴν ἀξία τῶν ἄλλων καί ὁμολογεῖ τὰ σφάλματά του.

* Ὁ ταπεινός ἄνθρωπος δέν διαπληκτίζεται μέ τοὺς ἄλλους. Λέγει ὁ Μ. Βασίλειος «ὁ ταπεινός εἶναι τίμιος πρὸς τὸν φίλο, ἀνεξίκακος πρὸς τοὺς θρασεῖς». *Εἶναι καταδεκτικὸς πρὸς τοὺς ταπεινοὺς καί καταφρονημένους ἀνθρώπους καί * «φοβᾶται τὸν Θεό».

Συναντᾶμε δυσκολία στὴν πρόοδο τῆς ταπεινώσεως, διότι ἐρχόμαστε ἀντιμέτωποι μέ τὸ «ἐγὼ» μας. Ἡ καθημερινὴ ἐνδοσκόπησις καί ἡ πείρα τῆς ζωῆς μᾶς κάνει ὀλοένα καί πιό ταπεινόφρονες. Ἀλλὰ αὐτὸ γίνεται σιγά-σιγά καί μεθοδικά, θέλει προσοχὴ καί θερμὴ προσευχή.

Πᾶσα κακία εἶναι νόσος καὶ πᾶσα ἀρετὴ ὑγεία. Ἡ μεγαλύτερα ὁμως νόσος εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ καλλιτέρα ὑγεία εἶναι ἡ ταπεινωσις.

ΣΥΝΘΗΜΑ: «Δέν πρέπει νά εἴμαστε ὑπερήφανοι».

ΡΗΤΟΝ: «Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται» (Παροιμ. γ' 34)

Ὁ ἄνθρωπος μέ καλλιέργεια, μέ ἦθος εἶναι φρόνιμος, σεμνός καὶ ταπεινός. Δέν ἐπιτρέπει στόν ἑαυτόν του οὔτε τίς ἐπιδείξεις, οὔτε τοὺς κενούς λόγους, οὔτε τοὺς εὐτελεῖς ἐπαίνους. Θεωρεῖ πῶς ὅ,τι κάνει τό κάνει διότι αὐτό εἶναι τό καθήκον του. Νοιώθει εὐθύνη γιά τὰ μηνύματα πού δίνει γύρω του καὶ τόν ἐνδιαφέρει ἡ φωνή τῆς συνειδήσεώς του. Καί φυσικά, δέν ἀναστέλλει τήν εὐεργετική του πορεία, ὅταν κάποιος μικρόψυχοι τόν ἀγνοοῦν. Τρέχει νά ξεδιψάσῃ, νά δροσίσῃ τόν συνάνθρωπο μακριά ἀπό τὰ βλέμματα τῶν πολλῶν.

Ξέρει καλά πῶς ὅταν κἀνὴ θόρυβο γιά ὅ,τι ὄμορφο, σωστό κάνει, ἐκεῖνο χάνει τήν χάρι του, τό μεγαλεῖο του, τήν εὐωδιά του. Ὁ θόρυβος πού κάνει γιά νά γίνῃ γνωστό ὅ,τι κάνει, τόν γελοιοποιεῖ.

Δέν μᾶς τιμᾷ νά ἐπιδιώκουμε δυνατά τὰ φῶτα νά πέφτουν ἐπάνω μας. Ἀπλότητα καὶ ταπεινοσύνη, σοβαρότητα καὶ σεμνότητα ἄς εἶναι τὰ στολίδια τῶν ἔργων μας. Οἱ θόρυβοι κουράζουν. Καί τὰ ἔργα χάνονται!

Νά εἴμαστε λοιπόν ταπεινοί. Ἄμα ἔχουμε κάτι καλό, νά μὴ καυχώμαστε γι' αὐτό. Ὁ Θεός μᾶς τό ἔδωσε. Ἡ Χάρις Του μᾶς ἐνίσχυσε νά τό κάνουμε.

Ἄς παρακαλέσουμε τώρα τόν Κύριο νά μᾶς βοηθήσῃ στήν πορεία μας αὐτή.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Πανάγαθε Κύριε, Σ' εὐχαριστοῦμε γιά ὅσα προτερήματα καὶ ἀγαθὰ μᾶς ἔδωσες ἕως τώρα. Φώτισέ μας νά καταλάβουμε ὅτι κάθε καλό προέρχεται ἀπό Ἐσένα. Κύριε, δός μας ταπεινώσι, ἀγαθὴ καρδιά καὶ ἀπάλλαξέ μας ἀπό τὴν ἐπίδειξι, τὴν ὑπερηφάνεια,... . Κύριε, μὴν ἐπιτρέψῃς νά γίνουμε δοῦλοι τῶν παθῶν μας. Σέ προσκυνοῦμε καὶ μέ βοή μεγάλη ζητοῦμε τό ἔλεός Σου. Δός μας, Κύριε, δός μας ἀφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ τό μέγα ἔλεός Σου. Ἀμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Παράκλητος. ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Πρὸς τὴν ΝΙΚΗΝ, Λυδία, Ὁ Σωτήρ.

